

Voni mi tu hlavu nejspíš nezavřeli, já do ní všechno беру, myšlenky, přání – jenomže všechno od cizích lidí! Proč mi lezou do mý makovice. Já se lidem koukám do duše, a to já nechci, já mám svůj život, voni mají jejich – a šlus na Brno! Pane doktor!“

„Jste po náramně těžké operaci, pane Jirásku, mozek není slepé střevo. Někdy se vnímají pacienti jakoby z dálky, to se stává, jsou o tom i knihy. Nesmíte si to tak brát. Centrální soustava...“

„Je to vo moc horší, ani krapet mi nerozumíte, příkladně já teď na takovou dálku slyším, co si povídají támhle ty báby, co hůř, já vim, co si při tom myslí, jak se jedna před druhou vytahují. Děte se jich zeptat, abyste mi konečně věřil,“ upíral na něj zoufalé oči.

„Pane Jirásku, já vám to vymlouvat nebudu, ani vám to nebudu potvrzovat. Jenom bych byl rád, abyste byl klidný, abyste se tím nedal rušit. Myslete na to, že se musíte uzdravit. Sny má přece každý. Já mám sny, to byste se divil.“

„A teď se budete divit vy, pane doktor! Já ty vaše sny taky vidím, mám před sebou ty hnusný škvoři, co na vás číhají na těch schodech, co vás chtějí pokousat. A muži vám říct: je to ve vás náramně hluboko, až někde v dětství, nemám sílu dohlédnout až tam. Aha, co vy na to!“

Myslel, že ho nohy neudrží, podlamovaly se mu pod úderem, který ho teď zasáhl. Jak to studoval svoji profesi, že mu to nedokáže vysvětlit, že to nedokáže vysvětlit ani sobě.

„Jen vydržet, pane Jirásku, jenom vydržet,“ jako by to říkal sám sobě. Tiskl mu ruce s neobvyklou silou, to v sobě dusil rostoucí paniku.

9Zírala na tu věc neschopna pohnout hlavou, ani když se s ní okolní svět zatočil ve vířivé závratí. Teprve když tabule výkladní skříně zadrnčela, rozbušilo se jí srdce a probrala se k vědomí. Ano, je to nejspíš Pítova flétna a je vystavená ve výkladu bazaru. Zatřepala prudce hlavou jako pes po koupeli, ale tóny z hlavy nevytřásla, ze skla to ševalilo dál, dokonce zpívalo do re mi. Z tabule byla ozvučná deska orchestrionu našlapa-

ného verši. To přece nezpívá Píta, u flétny nejde hrát a zpívat najednou.

Slova ji roztrásla k pláči. Píto, jak jsi k tomu přišel? opřela se čelem o ledovou vibrující stěnu. Nechal jsi mě tu jak třísku v lese samotnou. Paní, co stála vedle ní a také něco obhlížela ve výkladě, při jejím přeskakujícím kňourání se napřímila, sledovala slzy rozteklé po skle a vztáhla k ní váhavě ruku, jako by sahala na přejetou žábu.

„Dovedu vás na elektriku, nechcete?“ zeptala se a hned rukou ucukla. Zdálo se jí, že do ní z té dívky přeběhla elektrická rána. Ustoupila v úleku o půl kroku nic nechápajíc. Jakmile z Kolčavy přeskočil výboj, odstrčila se oběma lokty od tabule a dala se na úprk podél zdi, dupala do louží a cákala kolem sebe blátivou břечku. Před ní se rozevřely dveře tramvaje, skočila dovnitř a zasunula se ke stěně zadní plošiny, aby nikdo nezaslechl neodbytnou změť hluků nahloučenou kolem její hlavy jako roj komárů. Útočili, pištěli, rozehráli svou muziku Fúúúúááá síí, sípalo to kolem ní, škemralo o její pozornost. Věděla už, odkud to přichází, vši silou se chopila držadla a naslouchala zmateným veršům:

Nebe mě nechce vzít výš,
výš smíš, jen když se projevíš.

Chceš výš? Jak ostříž?

Teprv až naruby se převrátíš...

Mimoděk se rozhlédla, nikde nikdo to zřejmě neslyšel. Tramvaj zastavila. Vystoupila, šla jako automat, až stála v naprosté tmě na stanici autobusu jedoucího nahoru do Motola.

10 „Dobrý den, pane Jirásku,“ přisedl si na lavičku, usmíval se na něj, „koukám, že jste pašák. Co na vizitě?“

„Jó, sou docela spokojený se mnou. Že budu zasejč v richtiku.“

„No sláva, upřímně vám to přeju.“

„Jen ty hlasy, pane doktor, ty mi s vodpuštěním se-rou.“

Zplodiny posedlého mozku neprodukuješ jenom ty, odpověděl mu v duchu.

„Víte, voni páni doktoři kejvaj hlavama, jako co má bejt, Jirásek, to halt tak bejvá po týdle voperaci, jenom že já, pane doktor, to cejtim kapánek hlouběj. Já se přerodil, já sem jinej člověk, esli já vůbec eště člověk sem. Já sem snad futrál vod televize nebo co...“

„Ale co to říkáte, to jsou takové postoperativní...“

„Já vim, vy máte svý slova, pane doktor, těma všecko vokecáte, že sem tak smělej, ale to je krajcvajc holý chlácholení, to chlapovi přeci nestačí. Chlap musí mít jistotu, von to unese...“

Modré oči mu úpěnlivě zírají do obličeje a čekají, čekají rozhršení. V úzkosti, ale i v jakémsi povznesení, že se dostaly do jiných sfér.

„Sem tak nák v jinym stavu...“ ani ho nenapadlo vtipkovat.

„Vyprávějte mi o tom, mě to zajímá. Od a až do zet. Zítřej přijdu po vizitě, ano?“

„Od a až do zet,“ oči se ho nepustily.

Ještě budeš dělat zpovědníka. Nemáš dost svého? lál si v duchu.

1 1 Zhluboka vdechoval výrony půdy čerstvě zryté, vůně naditá kompostem se sem snášela z okolních usedlostí. Shlížely z kopců na nemocniční krychle. Závany delikátně ředil občasný poryv větříku, jak se hnal jestřábím letem ze šumu větví okolních stromů. Jakkoliv si ústav z prestiže přičítal vzhled oázy do zeleně vrostlé – navíc podezděné věžatou nádherou třpytného města –, přesto se usedlosti nikdy nevzdaly názoru starousedlíka poctivě žijícího z mozolů vlastních rukou, že se nafuněný, nevídaný vetřelec plíživě vepal k jejich rodinnému prahu. To u nich to jde podle starých dobrých pořádků, u nich se slepice večer co večer městnají do kurníků za nezbytných a rozvláčných debatačních táček, to u nich se kozy odvažují od kolíků zaražených prostřed pažitů, u nich se vinou závoje z komínů.

Nebem prosvítajícím večerní růžovou se vracejí velká hejna, jakoby s poselstvím usmířit staré pořádky s dorážejícím velkoměstem. Za rozbřesku poletí opačným směrem táž hejna, nikdo neví, zda za potravou na-

lézanou v ulicích jako v krmítku, či na ptačí sněmy o sjednocování ptačí legislativy. Vrány jsou nejslyšitelnější, protože zřejmě nejinformovanější, jiná hejna cvrlikají, jiná hvízdají, jiná němě táhnou pod řídkými ciry, už vše vyověděla. Pohleďte, jaký rustikální pokoj u nás panuje, jak je u nás vše zaběhané, stálé, poklidné, zní usedlostmi do toho trvalého sporu. – A nudné, zní replika města.

Cesty rozlehlého parku, dlážděné betonovými kostkami, mu za rychlé chůze šustěly pod střevíci. Zvýraznilo se tím fialkové rašení, jaké právě teď pociťoval, podbarvilo je vlastní rozechvění, jaké lze přirovnat k lovecké vášni. Lovec tu věřil hlas předjarního větru, jak vášnivě vyvěral z dosud prochladlých, teprve se rozevírajících zemních slojí. Neslyšel ani chrochtání prasat, kdákání slepic ani občasné zaržání koně z okolních návrší. V Ludvíkovi se krok za krokem rozlévalo burčující chvění, přerůstalo v tíseň podobnou víc a víc slasti, jaká padne na lovce před výstřelem.

Sešel až k spodním odlehlým končinám, mýjel barák na první pohled zpustlý, se zatlučenými okenicemi a vytrženým kabelem vyčuhujícím zpod střechy kryté dehtovaným papírem. Na polorozpadlých dveřích svítil nečekaně honosný štítek z mosazi:

STÁTNÍ LÉKAŘSKÁ KNIHOVNA

Po schodu vyrytém lopatou v zemi a plném bláta sestoupil k dalšímu vchodu pod přečnávajícím krovem, také na něm byla cedulka, méně honosný kus kancelářského papíru. Už ani nemusel číst to prostince zašifrované sdělení psané klapkovým psacím strojem:

BUDOVA 5

Zavedený klub v Praze přijme
nové spolence

Pronajaté prostory !Vysoký výdělek!

tel. 602 773 122 M O T O L

Ubytování zdarma, seriózní jednání

Začínajícím pomůžeme a poradíme

Příjemný pocit nepřístojného jej přiměl, že se rozhlédl, než sešel ještě níž. Odemkl, dveře se otevřely do

chodby táhnoucí se celou délkou baráku, zprava byla spoře osvětlená nevelkými okýnky. Dřevěná podlaha zavržala pod jeho kroky, bezpochyby to byl signál nahrazující zvonek.

Každým krokem ze sebe strhával jedno po druhém: sako, kalhoty, boty. Jedny dveře zleva se samy neslyšně otevřely, vypustily narůžovělou záři neonu do zešeřelé síně a vůni Alure Chanelu. Vešel, dveře za jeho zády zaklaply, cizí loket se mu zezadu zahákl pod bradu zápasnickým chvatem. Vzrušení, napjatě očekávané, mu projelo páteří ještě dříve, než paže násilnický zvrátila krk a on v blažené bezmoci padl zády na nízkou váleudu. Tlumené světlo na stropě zmírnilo tragikomický výraz úst rozevřených jako u masky starořeckých herců. Takto se dal vždycky rozdmýchat do lačnosti podobné té, s jakou sahal po verších prokletých básníků.

Ležel na zádech bez vlády, „právě sňatý z kříže“ – ten průměr mu vždycky vytanul na myslí –, sedla mu obkročmo na prsa, uchopila jeho zápěstí a rozhodila mu obě paže od těla. Sklonila se nad obličej, aby sledovala, jak se mu újí panenky, koutky něžně vykrojených úst se nad ním stáhly do pánovitého úsměvu.

„Kdes byl,“ pronesla hlasem na ženu hlubokým, schovávala se v něm výhrůžka, jakou hovoříme k dětem, které si zaslouží pokárání. Neměl v úmyslu odpovédět, pustila obě jeho zápěstí, levou dlaní mu sevřela kšticí a pravou mu sázela jeden políček za druhým zprava zleva. I když se mu obličej chvěl, nořil se zrakem do černých duhovek prohozených zelenými střípky, jež v nich pableskovaly, a dal se uchvacovat plamenem, jak z nich občas vyšlehl. „Ty neřekneš,“ neptala se, konstatovala, pak se pozvedla na kolenou a prudce mu do sedla na prsa, až vyhekl. Groteskně narušil klima novoromantické svatyně. Nedal najevo sebemenší pohnutí, vsunul jí ruce do podpaží a nazvedl ji, položil si její pohlaví na ústa, měkce a blaženě na nich spočinulo. Setrvali tak, po chvíli ji opět zvedl a vysunul až nad svou hlavu. Klečela na všech čtyřech, jako by se chystala ke startu. Vzduch byl probodaný potlačovanými vzdechy a bolavou vůní.

Otočil se ke dvěma oblým ledovcům, které se před

ním sněhobíle vystavovaly, počal je líbat a hryzat, až dospěl k důlku pod kostrčí, rychle se položil na její prohnutý hřbet, jazykem ohmatával lopatky, šjí, vdechoval vůni vlasů, přepychová kůže svítila, akt se rozmyl ve chvění. Objížděl jazykem tělo s ledovou zaujatostí, jako by to byla broskvová zmrzlina.

Zaštkala.

Vycenil zuby, položil se na ni. Vsunul se a vypustil. Vracel se od Kláry se sklopenou hlavou. Po souloži každý živočich smutný, vytanulo mu na mysli, co si pamatoval z latiny.

12Cestou k pavilonům úpěnlivě pohlédl k nebi, kryl je mlžnatý povlak a lámal paprsky, jako když se v podnebesku chystají spousty drobných duh spustit k zemi a obarvit ji navzdory kalnému ránu. Takové ráno se rozednívalo i v něm. Jeho představa o sobě samém jako o člověku spořádaném, věcném, možná trochu bezbarvém, ale i oblíbeném pro usměvavou vlídnost, počala se bortit. Zjišťoval, že za tím vězí jistá šosácká vlažnost, že na sebe nikdy nekladl vysoké nároky, že byl se sebou vpodstatě spokojený. Teprve ty děsuplné sny ho vyburcovaly, přinutily ho k úvaze, že s hodnocením událostí pouze podle toho, zda jsou pro něj libé, či nelibé, napříště už nevystačí. Vše, co by se dalo postihnout pouze po určitých duševních, neřkuli duchovních přípravách, doposud přezíravě házel za hlavu. Nemá ani přátele, nemá s kým chodit do divadla, po výstavách, na přednášky, nemá si s kým vyrazit na hory, ani kino ho neláká. Uvědomil si, jak ho zaskočila Píťova písnička, najednou si připadal méně živoucí než to, co žilo v ní.

Po studiích rodiče, kteří se přistěhovali za dobrým zaměstnáním do Prahy, vyběhali dobré místo i jemu. Zařídil si byt na úrovni exkluzivních reklamních nabídek, nic moc osobního do něj nevnesl. Opatřil si sem několik stejně atraktivních žen, dlužno přiznat jednu po druhé. Držel je u něho sex, ale nebyl to podstatné; svůj sex našel až později. Teprve u Kláry vytušil, že v něm přebývá ještě někdo jiný než ten hošánek. U ní do sebe sestupoval hluboko.

Zvedl oči k drobným klesajícím duhám. Svět nemá

jen dvě barvy, libou a nelibou. Jen sebrat síly, aby všechny rozpoznal.

13 Připomnělo jí to hlas chřástala. Právě jako tenkrát i teď jí vpadl do uší. Byli s tatkou na výlovu rybníka, všude po hrázi z mlhy strašidelně vystupovaly kádě, podběráky, hlasy lidí zněly jakoby z dálky, vesla pleskala do zamžené hladiny – tu se skřípěním zapadla mříž světa. Pustila se tatkovy velikánské ruky, musela se posadit na zem, kdyby se kolem vše zbořilo, jistě by upadla. Tatka ji vyzvedl na ruku, pusinkoval ji a pořád dokola opakoval:

„Ale pani, co je to s nima, co se plašej? To byl jenom chřástal, ten nic nedělá.“

Za chvíli z mlh vyletěl obr pták a znovu hrůzyplně zakřičel. Ale to už se nebála.

Teď se taky nebála, i když to, co se ozývalo odnikud, mělo hlas podobný hlasu hejkala. Hrůzyplné na tom bylo pouze to, že rozpoznala Pítův hlas. Ano, znovu se ozýval její miláček:

Dali mě do jímky,
jsem bez tvé pusinky,
jsem bez tvých ručiček.
Já se tu zpovídám,
jestli jsem na klíček...
Už nevím kudykam,
půjdu prý nahoru,
jen co mě prověří,
pak zvednou závoru,
s anděly poběžím...

Podivně zněl ten něžný hlas z tak chraptivého hrdla, rozeznala i nápěv jeho flétničky. Ale tatko, jak může chřástal dohromady zpívat a hrát na flétnu? – Tak se ho zeptej, broučku.

Pító, co tam s tebou dělají, jak by tě prověřovali? Byl jsi duše čistá, miláčku, tak čistá, já ti to dosvědčím. Vid, tatko, že Píta nic zlého nedělal. – Prosimich, paninko, co jich to napadá, co se plašej, chřástala si spolu pohladíme, je to hodnej ptáček. – To máš z toho, Pító, žeš mě tu nechal samotnou, zrádče jeden zrádcovatej, proto ti tam teď myjou hlavu, položila se lokty na malý sto-

lek v malém vlhkém pokojíku a usnula. Ale verše ji neopustily ani ve snu:

Nepustějí mě nahoru,
abych prostoupil oblohu,
čekají na mě prověrky,
zdali jsem člověk byl,
anebo kyborg ze šroubků,
co nemá duši, co není svůj...

Linula se ta zvěst malým sklepním pokojíkem, cis dur, spící hlavou, ve které bloudil sníček, že ji vedou ve svěrací kazajce na psychynu a dveře jim otevřel ten hodný pan doktor v bílém plášti.

14 Turnikety se otáčely ostošest, skoro je zahltil proud lidí, jak je napořád odpočítávaly. Plakáty vábily: Na Výstavišti dnes Depeche Mode!

Drželi se poprvé za ruce, aby je vír neroztrhl. Cítil, jak je vtahovaný do něčeho, čemu by se radši ubránil, co příliš bouřilo vlašné vlnky každodennosti – ovšem vyjma předpokládaných tragédií v jeho zaměstnání. Rozzářené oči kolem mu připadaly směšné. Primitivové.

Občas mu stiskla ruku, aniž si to uvědomila, ona vstupovala do toho proudu k očistě, na jeho konci čekala blažené protažení údů a nirvánu v duši. Byli vyvrženi na pobřeží blízko pódia, mezi fyzicky zdatnější, co se prodrali až sem. Vládlo tu ovzduší přeživších troscečnicků, co jásají nad svou záchranou. Zaskočilo ho, že i v něm někde hluboko vztyčil hlavu hádek vzrušení a nedal se umlčet. Uvědomoval si, jak byl dosud krotký! Dostal chuť litovat se, svěst všechno na tu hippičku vedle sebe.

Rozhlížela se s přátelskou vstřícností, zřejmě nacházela své rodné, poztrácené prvky množiny, jež se tu v rytmickém podupávání znovu skládala do obrazců jako v kaleidoskopu. Rozklenula se nad nimi první melodie jako pastýřova píšťala nad stádem, z vysokosti železné klenby padal příslib, že dojdou štavnaté pastvy,
and if you try walking in my shoes
you stumble in my foot steps.

Těla se rozhýbala, nohy přešlapovaly v rytmu, radost z pohybu byla ale spíš netělesná, ovanul je vítr z širých

plání, odvál strasti a bolesti, jaké je tísní mezi šedými domy.

Se studem se přistihl, že i on přidupává, neohrabane zvedá paže, že ho něco přinutilo obejmout Kolčavu, ale také tak netělesně, ne jako ženu, ale jako dobrou partačku, jako dobrého člověka.

Usmála se k němu nahoru:

„Nepřipadá vám, že jsme na Václaváku v devětaosmdesátém? Já slyším cinkat klíče,“ vydechla a dívala se mu do očí, jako když chce vzít za své všechny jeho životní trable i náklonnosti.

Najednou se mu v mysli vyvolala představa: Stojí uprostřed tlupy před uhrančivě planoucí hranicí, právě dozpívali popěvek, dřevěné hůlky tloukly jedna o druhou a udávaly rytmus, dotančili a plameny zvedají jejich mysl, všichni spolu míří vzhůru, kde se posvátaná záře mísí s nebeskou klenbou. Přáním všech je držet pohromadě, společně hledat potravu, obhájit své území, ale být schopni náklonnosti i k jiným kmenům.

Je tohle kultura? vrátil se z dávna před pódium. Skoro si přikývl.

Ještě že se tu nekouří, napadlo ho.

15 Pan Jirásek se kupodivu usmíval, obvazů kolem hlavy ubylo, vykládal něco osazenstvu lavičky. Zastavil se u nich, měl potřebu přidat se k tomu veselému houfku.

„Krásný den vespolek, dámy a pánové. Jak vidím, po dobrém obědě dobrá nálada.“

„Tedy, pane doktore, vy musíte obědvat v Hiltónu, jinak to nejde,“ rozřehtala se celá lavička. „Chválit ty naše šlichty, to je jako přijít z jiného světa.“

„Počkat, Kladívková, ty nudle byly náhodou delikates, s mákem, sádlem maštěný... Nemám pravdu, holky?“

„Pane doktor,“ pokoušel se pan Jirásek vstát, „ty báby neposlouchejte. Já mám něco jen pro vaše uši. Pote sem,“ kývl dlaní.

Naklonil k němu ucho; uslyšel sípavý šepot:

„Už lezete z tý doury. Jen se nedat! Necouvnout, pane doktor. Zpátky ni krok, jak se říká,“ a jako dítě pohrozil pravým ukazovákem.

Zíral na něj v ustrnutí, nedokázal se narovnat. Takovýhle noetický knokaut mu Jirásek zasadil už po druhé. Nepřijme přece nějakou paravědu. Copak je možné vidět lidem do mozku!? Pro něj by to byla výhoda, to je fakt, ale kde by pak byla následnost časová, kde časoprostor, rozpínání vesmíru a tak?! šátral v paměti po protidůkazech. Chce mi snad nakecat, že se vesmír zase smršťuje – že jde všechno pozpátku? Že co bylo, teprve bude?

Jirásek spiklenecky zamrkal do jeho vytřeštěných očí. „Sem zafixlovanej akorát na vás. To vostatní, pane doktor, to vostatní pomalounku polehounku vodplývá. Je to fuč. Zaplaťpámbu už mi ta malta na hlavě zatvrdává.“

Zaplaťpámbu, vesmír se rozpíná dál, ulevilo se mu.

16 Kolčavu přijali na dálkové studium, u přijímaček splnila limit. Měla chlapeckého ducha, co ji zaujalo, to znala perfektně. Vymýšlela si problémy, náruživě se dohadovala: Proč kos udělá dva tři skoky po trávníku, a hop, má dešťovku v zobáku, i když ji pod drnem nemohl vidět ani slyšet; kdo limituje hejnu mušek v lese stálé vzdálenosti jedné od druhé, a to po dlouhé hodiny; kde je řídicí centrum termitišť, co ho drží v chodu podle přesného řádu; proč je Stařík, kterého si zamilovala, od ní někdy tak vzdálený; proč má ty mučivé sny; kde se v bioobjektech bere to nevysvětlitelné spojení mezi nimi; společná řeč všech druhů, tedy fyzika? Ale fyzika je i internet a ten je pro nás samozřejmostí; společná řeč živých a mrtvých, proč by jinak slyšela ty veršovánky?

„Vykládal nám Hybeš o mykorrhize, to je teda hustý. Můžu ti to říct?“

„Povídej,“ zvedl Stařík znuděně oči od knihy, kterou nečetl. Hlavou mu táhl případ Jirásek and comp. „Mykorrhiza, znám. Přísada do taliánů.“

„Nezlobte, pane doktore. Tak abyste věděl,“ káravě pokývala hlavou, „všude, kde rostou houby, se pod půdním povrchem tím svým podhoubím prorůstají a spojují s kořínky stromů. Každá mrňavá sazenička se s nimi hned proplete, jak vyrostе strom, podhoubí spolu

s kořínky proroste obrovské plochy, v lese jsou pod zemí celé sítě – a ty sítě přenášejí vzruchy,“ ta věc ji brala. „Mykorrhiza je to podhoubí.“

Váhavě přikývl, knihu položil na kolena. „Vzruchová síť,“ opakoval tiše jako ozvěnou, „vzruchová síť.“ Najednou do něj vjel život: „Co mi to tu povídáš, ty Kolčavice jedna. Kam mě to zatahuješ? I doma bojuju s pavědou, hrůza! Zapiš si za uši, že buněčná struktura zvaná neuron,“ a mířil jí dvěma prsty do očí proti určknutí, „přispívá k vysoké vodivosti nervů a tím umožňuje...“

„Počkat, počkat, pane Pavlov, a co kdyby neurony ten vzruch přežaly od mykorrhizy. Aha!“

„Taková ušlechtilá hlavinka a modrý vočička a zrzávý vlásky a pusinka k zulíbání...“ zničehonic vycenil zuby, „ale krčiček k zadávení!“ vyštěkl. „Heš,“ odháněl ji rukama, „jedibabo, ze mě ne a nebude čarodějčin učeň!“

„Blbečku,“ pohladila ho po hlavě. „S tebou bude ještě práce.“

17 Vyhledával samotu, držel se stranou, jak jen mohl. Tížilo ho cosi, snažil se to pojmenovat. Už věděl, že se otevírá okolnímu světu, jeho sebestřednost se drolila, ale zároveň se s tím těžce vyrovnával. Byl náhle plachý a nesvůj, jako když si chlap koupí nové šaty a jde poprvé na procházku. Potřeboval by nějaký překlenovací katalyzátor, aby to zvládl. Lapal víc dech, vnímal víc světla i tmy, víc dokázal rozpoznat pach zavátý sem z okolních usedlostí a odlišit ho od pachu dezinfekce jakožto posla bolesti, což dřív nevnímal. Leckdy si sám se sebou nevěděl rady. Jako by kohoutí zakokrhání odtamtud slyšel dnes poprvé, tak překvapivě znělo. Ano, probudit se do rána, jaké dosud nezažil, to byl jeho problém.

Zvedl oči zabořené do země, spatřil Rohanovou. Nechtělo se mu dát si nahlížet do své zjizvenosti. „Snad mne neočekáváte v tomto skrytém koutku, kýžená,“ máchl teatrálně paží, sklonil koleno a jako mušketýr smekl pomyslný širák. Docentka Rohanová vzala hru, ustrnula v dramatickém nakročení. Byla to starší, velice učená dáma s namodralým přelivem. Zvedla ukazovák.

„Zdaliž je dovoleno prostému hochu z nižšího stavu – a tos ty, maje jedinkou atestaci – oslovovat urozenou?! Stud nechat skloní tvou hlavu,“ zanotovala. Vzápětí se kradmo rozhlédla, jestli není někdo nablízku.

„Odpusťte jelimánkovi, že neudržel dychtivost, urozená. Bloudí on světem širým a hledá tři teze děda Vševěda. První, druhá a třetí zní: Je možno, aby mezi mykorrhizou a tkání z buněk člověčích došlo k informačnímu kontaktu?“ vznesl sepjaté ruce nad hlavu.

Postoupila k němu o několik operních kroků, dlaň přiložila k očím ve věštecké póze:

„Molekula bílkoviny – a z té jsou obě tebou, snad přece jen chytrý Honzo, zmíněné tkáně – vytváří peptické řetězce a ty vystupují do všech stran. Teoreticky,“ zvýšila hlas, „se mohou navzájem vázat s jinými řetězci. Tak proč by k tomu nemohlo dojít, kruci! Stačí odbourat chemickou a genetickou bariéru, toť vše. Jak prosté. A nejspíš nemožné.“

„Dala jste napít mé právě vylíhlé duši.“

„To bych si mohla eklovat.“

Smáli se spolu a upřímně. Jeho právě teď napadlo, že ten katalyzátor znovuzrození už našel. Má ho doma.

„Marti, já mám novou holku,“ zůstal stát.

„Už jsi to potřeboval jak prase drbání, Lůďo,“ pleskla ho po tváři. Tohle jméno mu přičkla, jak je uslyšela v televizi.

18 Došlápl už na čtvrtý schod, neodvážil se pohlednout vzhůru, ta nestvůrnost se vyloupne ze šedavého přítmí, pak zaútočí, ale nabudil se na jeden úkon: vší mocí dospět k poklopu. Položil nohu na pátý schod, když se černava nad ním probořila. Ví už, nejde o pytle, jsou to dva obrovití škvoři a mají rozevřené kleště na konci zadku. Kleště chňapají po všem, co se kde hýbá, krouživými pohyby bez oddechu pátrají, prohmatávají okolí. Jako radar.

Snad pohnul hlavou, že se teď zaměřily na ni, už podruhé mu cvakly oba srpy těsně před očima, ani bránit se nemůže, rozbodaly by mu obě paže. Sehnul hlavu skoro až ke schodům, nadechl se a sbíral síly, aby dokázal prorazit, jenže mu uklouzla noha a hlavou padal